

ความสามารถในการเข้าถึงข้อมูลข่าวสารเพื่อการพึ่งตนเองของ
ผู้พิการทางการได้ยิน: กรณีศึกษา จังหวัดชลบุรี*
Information Accessibility for Self-Reliance of Persons
with Deaf: A Case Study of Chonburi Province

ปริญญา สิริอัตตะกุล**
Parinya Siriattakul

* ได้รับทุนอุดหนุนจากสถาบันสร้างเสริมสุขภาพคนพิการ (สสส.) สถาบันวิจัยระบบ
สาธารณสุข (สวรส.) และสำนักงานกองทุนสนับสนุนการสร้างเสริมสุขภาพ (สสส.);
นำเสนอใน การนำเสนอผลงานวิจัยแห่งชาติ 2555 โดยสำนักงานคณะกรรมการวิจัย
แห่งชาติ วันที่ 28 สิงหาคม 2555 ณ ศูนย์ประชุมบางกอกคอนเวนชันเซ็นเตอร์
กรุงเทพมหานคร

** อาจารย์พิเศษ, มหาวิทยาลัยบูรพา ; E-mail: siriattakul@hotmail.com

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงนโยบาย และใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงคุณภาพ โดยมีวัตถุประสงค์ดังต่อไปนี้ 1) เพื่อศึกษาสภาพปัจจุบันของความสามารถในการเข้าถึงข้อมูลข่าวสารของผู้พิการทางการได้ยิน 2) เพื่อศึกษาปัญหา และอุปสรรคในการเข้าถึงข้อมูลข่าวสารของผู้พิการทางการได้ยิน 3) เพื่อศึกษาความต้องการ และวิธีการเข้าถึงข้อมูลข่าวสารของผู้พิการทางการได้ยิน เป้าหมายหลักในการวิจัย คือ ผู้พิการทางการได้ยินที่สามารถใช้ภาษามือในการสื่อสาร หรืออ่านหนังสือได้ จำนวน 20 คน ที่ประกอบอาชีพอยู่ในจังหวัดชลบุรี เป้าหมายรองในการวิจัยครั้งนี้ คือ ล่ามภาษามือ จำนวน 10 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย แบบสัมภาษณ์กึ่งโครงสร้าง ประเด็นการสนทนากลุ่ม แบบบันทึกข้อมูลสนทนากลุ่ม เครื่องบันทึกเสียง และกล้องบันทึกภาพ เก็บรวบรวมข้อมูลด้วยการสัมภาษณ์เชิงลึก การสังเกตแบบไม่มีส่วนร่วม และการสนทนากลุ่ม วิเคราะห์ข้อมูลด้วยการวิเคราะห์เนื้อหา

ผลการวิจัย พบว่า สภาพปัจจุบันของความสามารถในการเข้าถึงข้อมูลข่าวสารของผู้พิการทางการได้ยินจะผ่านทางสมาชิกในครอบครัว เพื่อนผู้พิการทางการได้ยิน ล่ามภาษามือ โทรศัพท์ โทรทัศน์ และอินเทอร์เน็ต ปัญหาและอุปสรรคในการเข้าถึงข้อมูลข่าวสารของผู้พิการทางการได้ยิน คือ การสื่อสาร ซึ่งผู้พิการทางการได้ยินเล็งเห็นว่าเป็นปัญหาที่สำคัญที่สุด ผู้พิการทางการได้ยินไม่สามารถสื่อสารให้คนทั่วไปเข้าใจความต้องการของตนเองได้ จึงทำให้สังคมไม่เปิดโอกาสให้กับผู้พิการทางการได้ยิน และมองว่าผู้พิการทางการได้ยินไร้ความสามารถ ความต้องการ และวิธีการเข้าถึงข้อมูลข่าวสารของผู้พิการทางการได้ยิน คือ ล่ามภาษามือ สำหรับผู้พิการทางการได้ยินใช้เป็นสื่อกลางในการสื่อสารให้ตรงกับความต้องการของผู้พิการทางการได้ยิน รองลงมา คือ ต้องการให้สังคมเข้าใจวัฒนธรรมการสื่อสารของผู้พิการทางการได้ยิน ที่แสดงออกทางสีหน้า และท่าทาง รวมไปถึงโอกาสจากสังคม เพื่อจะได้แสดงว่าผู้พิการทางการได้ยินมีความสามารถ มีศักยภาพ ไม่เป็นภาระของสังคม และสามารถพึ่งตนเองได้

คำสำคัญ: การเข้าถึงข้อมูลข่าวสาร, การพึ่งตนเอง, ผู้พิการทางการได้ยิน

Abstract

This research is policy research and using qualitative research methodology and objectives were 1) to study existing in information accessibility for Self-Reliance of persons with deaf 2) to study problems and obstacles in information accessibility for Self-Reliance of persons with deaf 3) to study needs and methods into information accessibility for Self-Reliance of persons with deaf 4) in order to be the guidelines for policy and information accessibility for Self-Reliance of persons with deaf. The main target group in this research was persons with deaf who can use sign language or persons with deaf who can readable 20 persons and worked in Chonburi. The second target group in this research was sign language interpreter 10 persons. Research tools were semi-structured interview, focused group interview guidelines and code sheet, sound recorder, and cameras. Data were collected by indept-interview, non-participant observed and focus group. Data were analyzed by using content analysis.

The results of this research showed that existing in information accessibility for Self-Reliance of persons with deaf by members in family, persons with deaf, sign language interpreter, television, mobile phone, and internet. Problems and obstacles in information accessibility for Self-Reliance of persons with deaf were communication. Persons with deaf were not communicated to persons for understand his needs and less opportunity for shown efficiency of persons with deaf. Needs and methods into information accessibility for Self-Reliance of persons with deaf was sign language interpreter who can communicated between persons and persons with deaf, the second was need social understand persons with deaf 's culture by

shown face and body language, including opportunity from social to shown that persons with deaf had capacity efficiency and Self-Reliance.

Keywords: Information Accessibility, Self-Reliance, Persons with Deaf

บทนำ

คนพิการเป็นทรัพยากรบุคคลส่วนหนึ่งของประเทศ เมื่อพิจารณาจำนวนผู้พิการทั้งประเทศ ณ วันที่ 2 กุมภาพันธ์ พ.ศ.2555 พบว่า มีจำนวนทั้งสิ้น 1,218,797 คน (สำนักงานส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการแห่งชาติ, 2555) ซึ่งคิดเป็นร้อยละ 5 ของจำนวนประชากรทั้งประเทศ และเมื่อเปรียบเทียบกับสัดส่วนของผู้พิการทั้งประเทศในปี พ.ศ.2550 คิดเป็นร้อยละ 1 ของจำนวนประชากรทั้งประเทศเท่านั้น แสดงให้เห็นถึงจำนวนผู้พิการทั้งประเทศมีจำนวนเพิ่มมากขึ้นอย่างต่อเนื่องเพียงระยะเวลา 5 ปี จำนวนผู้พิการทั้งประเทศเพิ่มขึ้นถึงร้อยละ 4

ประเทศไทยได้ให้ความสำคัญกับผู้พิการโดยการสนับสนุน และส่งเสริมให้คนพิการได้มีโอกาสในการดำรงชีวิต ประกอบอาชีพ และมีส่วนร่วมในกิจกรรมของสังคมเท่าเทียมกับคนทั่วไป จึงได้มีพระราชบัญญัติการฟื้นฟูสมรรถภาพของคนพิการ พ.ศ.2550 ขึ้น ซึ่งเป็นกฎหมายเฉพาะสำหรับคนพิการเพื่อให้คนพิการได้รับการคุ้มครอง การสงเคราะห์ การพัฒนา และการฟื้นฟูสมรรถภาพโดยวิธีการแพทย์ ทางการศึกษา ทางสังคม และการฝึกอาชีพ ตลอดจนแก้ปัญหาและขจัดอุปสรรคต่างๆ ทั้งทางเศรษฐกิจ และสังคมให้แก่คนพิการ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการยอมรับการมีส่วนร่วมในกิจกรรมทางสังคม และการจัดสิ่งอำนวยความสะดวก และบริการต่างๆ ที่จำเป็นสำหรับคนพิการ แต่เมื่อพิจารณาโครงสร้างทางสังคมก็จะพบว่ายังมีช่องว่างที่แตกต่างกันมากระหว่างชนชั้นทั้งในด้านองค์ความรู้ การเข้าถึงข้อมูลข่าวสาร และการเข้าถึงบริการทางสังคมที่มีคุณภาพ รวมทั้งโอกาสที่ไม่เท่าเทียมระหว่างคนพิการกับคนทั่วไป คนพิการยังไม่สามารถเข้าถึงบริการทางสังคมได้อย่างทั่วถึง นโยบายภาครัฐต้องการให้คนพิการได้รับโอกาสและการพัฒนาศักยภาพอย่างทั่วถึง และเท่าเทียมกัน สามารถเข้าถึงบริการสาธารณะที่มีคุณภาพอย่างทั่วถึงและเท่าเทียม เข้าถึงทรัพยากรและโครงสร้างพื้นฐานต่างๆ การพัฒนาเศรษฐกิจมีฐานกว้าง ครอบคลุมทั่วถึงและสร้างโอกาสสำหรับคนพิการให้มากขึ้น บนหลักการการยอมรับอย่างมีศักดิ์ศรีของความเป็นมนุษย์และลดช่องว่างในสังคม

แต่ถึงอย่างไรก็ตามความไม่เสมอภาคก็ยังคงเกิดขึ้นระหว่างผู้พิการ และคนทั่วไป การมีส่วนร่วมอย่างเต็มที่ และความเสมอภาค (Full Participation and Equality) จึงเป็นจุดมุ่งหมายหลักของการรณรงค์ของคนพิการทั่วโลก แต่พวกเขาจะมีส่วนร่วมในสังคมได้อย่างไร ถ้าสังคมไม่เปิดโอกาสให้เขาได้มีที่ในสังคมบ้าง ดังนั้นหลักการเบื้องต้นในการเคลื่อนไหว เรียกร้องสิทธิของคนพิการจึงเป็นเรื่องของสิ่งอำนวยความสะดวก (Accessibility) แนวความคิดเรื่องนี้เป็นของใหม่ในสังคมไทย (กษนนท์ อินสมพันธุ์, 2550) ซึ่งการที่คนพิการจะสามารถดำรงชีวิตอยู่อย่างมีคุณค่าในสังคมได้นั้น จำเป็นจะต้องได้รับความช่วยเหลือ เอื้ออำนวยความสะดวกจากสังคมบ้าง สังคมควรตระหนักว่า “คนพิการมีความต้องการพิเศษบางประการที่ควรจะได้รับ การตอบสนอง” เพื่อที่คนพิการจะสามารถเข้ามามีส่วนร่วมในสังคมอย่างเต็มที่ และเมื่อพิจารณาผู้พิการทางการได้ยินจะพบว่า โอกาสในการเข้าถึงข้อมูลข่าวสารสำหรับพวกเขา น้อยมาก ประเด็นหลักที่สำคัญก็คือ การติดต่อสื่อสาร ซึ่งเป็นปัญหาและอุปสรรคหลักในการเข้าถึงข้อมูลข่าวสาร เนื่องจากผู้พิการทางการได้ยินไม่สามารถได้ยินเสียง และไม่สามารถที่จะพูดได้ จึงทำให้การส่งสาร หรือรับสารนั้นไม่สามารถทำได้อย่างสมบูรณ์

การที่ผู้พิการทางการได้ยินไม่สามารถเข้าถึงข้อมูลข่าวสารเช่นเดียวกับคนทั่วไปนั้นส่งผลเสียนานัปการยิ่งต่อสังคม เพราะจะทำให้ผู้พิการทางการได้ยินไม่สามารถพึ่งพาตนเองได้ ต้องพึ่งพาผู้อื่น และควรให้ความสำคัญในเรื่องความสามารถในการเข้าถึงข้อมูลข่าวสาร ทั้งนี้จะทำให้ผู้พิการทางการได้ยินสามารถพึ่งพาตนเองได้ ดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างอิสระในสภาพแวดล้อมที่เอื้ออำนวย ลดการพึ่งพาคนอื่น ๆ และดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างมีคุณค่า และมีศักดิ์ศรีด้วยความภาคภูมิใจ

ดังนั้นในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยจึงศึกษาสภาพปัจจุบัน ปัญหา อุปสรรค ความต้องการ และวิธีการเข้าถึงข้อมูลข่าวสารเพื่อการพึ่งตนเองของผู้พิการทางการได้ยิน กรณีศึกษาจังหวัดชลบุรี เพื่อเป็นแนวทางในการลดความเหลื่อมล้ำของการเข้าถึงข้อมูลข่าวสาร และการใช้ประโยชน์จากเทคโนโลยีสารสนเทศ รวมไปถึงการสื่อสารของผู้พิการทางการได้ยิน โดยมีเป้าหมายเพื่อให้คนพิการสามารถเข้าถึงบริการ

โทรคมนาคม ข้อมูล และความรู้ได้เช่นเดียวกับคนทั่วไป และองค์ความรู้ที่ได้จะนำไป
เป็นข้อเสนอแนะเชิงนโยบายต่อไป

วัตถุประสงค์

1. เพื่อศึกษาสภาพปัจจุบันของความสามารถในการเข้าถึงข้อมูลข่าวสาร
ของผู้พิการทางการได้ยิน
2. เพื่อศึกษาปัญหา และอุปสรรคในการเข้าถึงข้อมูลข่าวสารของผู้พิการ
ทางการได้ยิน
3. เพื่อศึกษาความต้องการ และวิธีการเข้าถึงข้อมูลข่าวสารของผู้พิการ
ทางการได้ยิน
4. เพื่อเป็นแนวทางในการจัดทำข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย และแนวทางใน
การเข้าถึงข้อมูลข่าวสาร
ของผู้พิการทางการได้ยิน

วิธีการวิจัย

ขอบเขตของการวิจัย

ขอบเขตพื้นที่ ผู้วิจัยดำเนินการคัดเลือกพื้นที่แบบเจาะจง (Purposive Sampling) โดยคัดเลือกพื้นที่ จังหวัดชลบุรีเป็นพื้นที่ในการวิจัย

ขอบเขตกลุ่มเป้าหมาย กลุ่มเป้าหมายหลักที่ใช้ในการวิจัย คือ ผู้พิการ
ทางการได้ยินที่เป็นวัยทำงาน ประกอบอาชีพอยู่ในจังหวัดชลบุรีเป็นเพศชาย 10 คน
และเพศหญิง 10 คน ซึ่งสามารถใช้ภาษามือในการสื่อสาร หรืออ่านหนังสือได้ และ

กลุ่มเป้าหมายรอง คือ ล่ามภาษามือ จำนวน 10 คน จำนวนประชากรทั้งหมด
จำนวน 30 คน

ขอบเขตเนื้อหา ความสามารถในการเข้าถึงข้อมูลข่าวสาร ประกอบด้วย การที่ผู้พิการทางการได้ยินสามารถรับรู้ข่าวสาร รวมไปถึงการรับรู้แหล่งทรัพยากร สิทธิ และบริการต่างๆ จากหน่วยงานที่ให้บริการในรูปแบบต่างๆ การพึ่งตนเอง ประกอบด้วย ความสามารถในการดำรงชีวิตอยู่ได้ด้วยตนเองซึ่งสามารถแบ่งได้ 5 ด้าน ได้แก่ การพึ่งตนเองด้านเทคโนโลยี การพึ่งตนเองด้านเศรษฐกิจ การพึ่งตนเองด้านทรัพยากรธรรมชาติ การพึ่งตนเองด้านจิตใจ และการพึ่งตนเองด้านสังคม

นิยามศัพท์เฉพาะ

การเข้าถึงข้อมูลข่าวสาร หมายถึง การรับรู้ถึงแหล่งทรัพยากร บริการต่างๆ และหน่วยงานที่ให้บริการ ทั้งนี้จะทำให้ผู้พิการทางการได้ยินสามารถใช้บริการที่ตรงกับปัญหา และความต้องการ ซึ่งจะนำไปสู่การพัฒนาตนเองได้ในที่สุด

ความสามารถในการพึ่งตนเอง หมายถึง การที่บุคคลมีความสามารถในการ ดำเนินการตอบสนองความต้องการของตนเองให้บรรลุเป้าหมายของตนเอง โดยอาศัย ความพยายาม และความสามารถของตนเอง และ/หรือร่วมมือกับผู้อื่นที่อยู่ใน สถานการณ์เดียวกันเพื่อให้ตนเองสามารถดำรงชีวิตอยู่ได้อย่างมีอิสระ มั่นคง สมบูรณ์ ทั้งในด้านเศรษฐกิจ สังคม การเมือง วัฒนธรรม และสิ่งแวดล้อม

ความสามารถในการดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุขของผู้พิการ ทางการได้ยิน สามารถจำแนกการพึ่งตนเองออกเป็น 5 ด้าน ดังต่อไปนี้ (สัญญา สัญญาวิวัฒน์, 2539)

1. การพึ่งตนได้ทางเทคโนโลยี (Technological Self-Reliance) หมายถึง การมีปริมาณและคุณภาพของเทคโนโลยีทางวัตถุ เช่น เครื่องไม้เครื่องมือ เครื่องจักรกล และเทคโนโลยีทางสังคม ทั้งนี้ เทคโนโลยีหมายความรวมถึงของ

สมัยใหม่ และของดั้งเดิมของท้องถิ่นที่เรียกว่า ภูมิปัญญาชาวบ้านด้วย รวมทั้ง การรู้จักใช้เทคโนโลยีดังกล่าวอย่างมีประสิทธิภาพ และบำรุงรักษาให้คงสภาพที่อยู่เสมอ เพื่อการใช้งาน ทำให้บุคคลสามารถประกอบอาชีพได้อย่างมีประสิทธิภาพ ไม่ว่าจะเป็น การเป็นการทำงาน ทำไร่ หรือการทำอุตสาหกรรมในครัวเรือน การติดต่อค้าขาย การประกอบอาชีพด้านการบริการ ซ่อมแซมเครื่องจักรเครื่องมือ เทคโนโลยีก็จะช่วยได้ และยังอาจช่วยในการสื่อสารติดต่อกับภายนอก ทำให้ได้ข่าวสารที่ดี ทันต่อเหตุการณ์ รวมไปถึงการใช้เทคโนโลยีทางสังคม

2. การพึ่งตนเองได้ทางเศรษฐกิจ (Economic Self-Reliance) หมายถึง การที่บุคคลมีอาชีพเลี้ยงตัวเองได้ และมีความมั่นคงสมบูรณ์ พูนสุขพอควร มีรายได้พอเพียงสามารถซื้ออาหาร หรือปัจจัย 4 ได้ และยังหมายรวมถึงการที่บุคคลจะสามารถซื้อสิ่งของ ยาแก้ปวดไข้ ไปหาหมอรักษาไข้ หาเครื่องกีฬามาเล่น ทำให้สุขภาพแข็งแรง ซื้ออุปกรณ์การศึกษามาช่วยตัวเองและลูกหลาน ในการศึกษาเล่าเรียนทำให้ฉลาด

3. การพึ่งตนเองได้ทางทรัพยากรธรรมชาติ (Natural Resources Self-Reliance) หมายถึง การมีทรัพยากรธรรมชาติ ความสามารถในการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาตินั้น และความสามารถในการรักษาทรัพยากรธรรมชาติให้ดำรงอยู่ไม่ให้เสื่อมเสียไปจนหมดสิ้น หรือไม่ให้เสียสมดุลธรรมชาติมากนัก

4. การพึ่งตนเองได้ทางจิตใจ (Psychological Self-Reliance) หมายถึง สภาพจิตใจที่กล้าแข็งในการที่จะต่อสู้กับปัญหาอุปสรรคในการหาเลี้ยงชีพ การพัฒนาชีวิตให้เจริญก้าวหน้ายิ่งขึ้น ในการปกครองตนเองในการป้องกันกิลเลสตั้มหา ไม้ให้โลก โกรธ หลง หรืออยากได้ อยากดี จนเกินความ สามารถของตนเอง การพึ่งตนเองได้ทางจิตใจของบุคคลจะทำให้บุคคลนั้นพึ่งตนเองได้ก็เพราะบุคคลที่พึ่งตนเองได้ทางจิตใจเป็นคนที่เข้มแข็ง ปลงใจและปึกใจ มั่นใจว่าจะช่วยตนเองได้ พึ่งตนเอง และยังเป็นคนที่รู้จักพอ ไม่มีความอยากจนจนเกินไป

5. การพึ่งตนเองได้ทางสังคม (Socio-Cultural Self-Reliance) หมายถึง ภาพการณ์ที่กลุ่มคนกลุ่มหนึ่งๆ มีความเป็นปึกแผ่นเหนียวแน่น มีผู้นำที่มีประสิทธิภาพสามารถนำกลุ่มคนเหล่านี้ปฏิบัติหน้าที่ต่างๆ ของตนไปสู่เป้าหมายได้อย่างมีประสิทธิภาพโดยกลุ่มของตนเอง หรืออาจขอความร่วมมือช่วยเหลือจากภายนอกก็ได้ ซึ่งภาวะความเป็นปึกแผ่นทางสังคม สืบเนื่องมาจากปัจจัยอื่นอีกทอดหนึ่ง เช่น การศึกษา การสื่อสารระหว่างกันดี ความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ระหว่างกัน รวมทั้งอาจสืบเนื่องมาจากการพึ่งตนเองด้านอื่นที่กล่าวมาแล้ว และการมีผู้นำที่เข้มแข็งย่อมจะทำให้บุคคลสามารถพึ่งตนเองได้ เพราะการพึ่งตนเองได้ทางสังคมช่วยทำให้บุคคลสามารถดำเนินการใดๆ ให้บรรลุเป้าหมายด้วยตนเอง หรือสามารถหาความช่วยเหลือจากภายนอกเข้ามาช่วยทำให้บุคคลช่วยตนเองได้ การพึ่งตนเองได้ทางสังคม เป็นเสมือนจุดสุดยอดของการพึ่งตนเองด้านต่างๆ ของบุคคล เพราะเป็นการรวมการพึ่งตนเองได้ทางต่างๆ ทั้งหมดที่กล่าวมาก่อนหน้านี้

ผู้พิการทางการไต่อาณัติ หมายถึง ผู้ที่มีความบกพร่องเกี่ยวกับการไต่อาณัติ เนื่องจากอวัยวะที่ใช้สำหรับฟังเสียงเสียไปบางส่วน หรือเสียไปจนหมด ประสาทหูไม่ทำงานตามปกติ ทำให้ไม่สามารถได้ยินคำพูด และเสียงต่างๆ ได้ และสามารถที่จะสื่อสารด้วยภาษามือได้

ผลการวิจัย

ในการสรุปผลการวิจัย ผู้วิจัยดำเนินการสรุปผลการวิจัยตามวัตถุประสงค์ของการวิจัยเพื่อที่จะได้ตอบคำถามตามวัตถุประสงค์ของการวิจัยที่ได้กำหนดไว้ โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้ 1) เพื่อศึกษาสภาพปัจจุบันของความสามารถในการเข้าถึงข้อมูลข่าวสารของผู้พิการทางการไต่อาณัติ 2) เพื่อศึกษาปัญหา และอุปสรรคในการเข้าถึงข้อมูลข่าวสารของผู้พิการทางการไต่อาณัติ และ 3) เพื่อศึกษาความต้องการ และวิธีการเข้าถึงข้อมูลข่าวสารของผู้พิการทางการไต่อาณัติ

สภาพปัจจุบันของความสามารถในการเข้าถึงข้อมูลข่าวสารของผู้พิการทางการได้ยิน ผู้วิจัยสรุปสภาพปัจจุบันของความสามารถในการเข้าถึงข้อมูลข่าวสารของผู้พิการทางการได้ยินดังต่อไปนี้

ด้านที่ 1 การพึ่งพาตนเองด้านเทคโนโลยี (Technological Self-Reliance)

การพึ่งพาตนเองของคนหูหนวก เทคโนโลยี โดยที่คนหูหนวกสามารถพึ่งพาการเข้าถึงข้อมูลข่าวสารต่างๆ โดยอาศัยช่องทางดังต่อไปนี้

โทรศัพท์ส่วนใหญ่จะเลือกบริโภคข่าวสารหรือการรับรู้ข้อมูลต่างๆจากสถานีโทรทัศน์ที่มีจออ่านภาษามือ อักษรวงด้านล่างหรือการสังเกตจากสีหน้า ท่าทางของบุคคล

โทรศัพท์ จะใช้เป็นตัวกลางในการสื่อสารระหว่างบุคคล(คนหูดีและคนหูหนวก) และใช้เป็นสื่อในการบริโภคข่าวสาร รับรู้ข่าวสารหรือเหตุการณ์ประจำวันที่เกี่ยวข้องกับอาชีพของตนเอง รวมทั้งเลือกใช้การสื่อสารแบบการส่งข้อความ (Message) ทางโทรศัพท์ด้วย

อินเทอร์เน็ต มีหลายช่องทางในการที่จะเลือกรับข้อมูล โดยมากคนหูหนวกจะเลือกใช้บริการสังคมออนไลน์ (Social Network) ตัวอย่างเช่น Facebook Twitter ในติดต่อสื่อสาร หรือสนทนากับเพื่อน และบุคคลอื่นๆ ทั้งนี้การใช้ Facebook ยังทำให้คนหูหนวกได้รับข่าวสารหรือเหตุการณ์ปัจจุบันในเรื่องต่างๆด้วยหนังสือพิมพ์ บริโภคข่าวสารบ้านเมืองทั่วไป ทำให้รับรู้และทันต่อเหตุการณ์ในแต่ละวัน ซึ่งคนหูหนวกสามารถที่จะอ่านหนังสือพิมพ์ได้ อาจจะไม่เข้าใจเนื้อหาทั้งหมด ซึ่งประกอบกับการดูภาพประกอบก็สามารถเข้าใจได้ในบางประเด็น

คนหูหนวกสามารถเข้าถึงอินเทอร์เน็ตได้เป็นอย่างดี มีความสนใจในเรื่องของการสนทนาผ่านระบบอินเทอร์เน็ต (Chat) สามารถใช้โทรศัพท์ได้ โดยผ่าน

บริการส่งข้อความสั้นๆ (SMS) ส่งโต้ตอบไปมาระหว่างเพื่อนด้วยกัน เพื่อแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร พบปะ นัดเจอ ในเรื่องโทรศัพท์นั้ ก่อนข้างมีปัญหา เพราะไม่มีล่ามแปลภาษาให้ ถ้ามีก็มีบางช่อง ซึ่งกรอบหน้าจอของล่ามมีขนาดเล็กเกินไป อีกทั้งยังมีตัววิ่ง, หุ่น และ SMS คอยรบกวนอีก ทำให้ไม่ได้รับความสะดวกในการรับชม คนหูหนวกมีความสนใจในเรื่องข่าว แต่ช่องที่มีล่าม มีน้อย จำกัดช่องการดูข่าว ดังนั้นข่าวส่วนใหญ่จะได้รับมาจากเพื่อน บางครั้งถ้านั่งดูข่าวกับคนหูดี ก็จะถามว่า นี่ข่าวอะไร ในกรณีที่เป็นคนหูหนวกทั่วไป ที่อยู่ตามต่างจังหวัด ไม่ได้เรียนหนังสือ ส่วนใหญ่มักใช้ภาษามือธรรมชาติตามท้องถิ่น ซึ่งไม่ถูกต้องตามหลัก รวมถึงการให้การแสดงออกทางสีหน้าช่วยด้วย

ด้านที่ 2 การพึ่งตนเองด้านเศรษฐกิจ (Economic Self-Reliance)

คนหูหนวกสามารถประกอบอาชีพได้เช่นเดียวกับคนทั่วไป และสามารถทำงานร่วมกับคนหูดีได้เช่นกัน อย่างเช่น การประกอบอาชีพร่วมกับครอบครัว การเป็นพนักงานหรือลูกจ้าง การประกอบอาชีพหรือธุรกิจส่วนตัว ก่อให้เกิดรายได้ที่สามารถนำมาใช้เป็นปัจจัยในการเลี้ยงชีพของตนเอง

คนหูหนวก 1 คน มีค่าใช้จ่ายค่อนข้างมาก ส่วนใหญ่ครอบครัวต้องสนับสนุน รัฐบาลมีส่วนช่วยเหลือในการทำงาน เช่น ในบริษัท มีพนักงาน 100 คน ต้องมีคนพิการอย่างน้อย 1 คน คนหูหนวกที่เป็นเด็กจะมีค่าใช้จ่ายสูง ทำให้ครอบครัวต้องสนับสนุนเต็มที่ เนื่องจากยังไม่มืงานทำ ยังช่วยเหลือตัวเองไม่ได้ แต่ถ้าเป็นคนหูหนวกที่เป็นผู้ใหญ่แล้ว ครอบครัวไม่ต้องสนับสนุนมาก เพราะสามารถหางานทำได้ ช่วยเหลือตัวเองได้ ในเรื่องของวัสดุสิ่งของต่างๆ ก็มีความแตกต่างกัน คนหูหนวกที่ฐานะไม่ค่อยดี ก็ไม่มีของดีๆ ใช้ ทำให้เกิดการเปรียบเทียบเกิดขึ้นได้ ในกรณีที่คนหูหนวกเป็นเด็ก และได้นำมาฝากไว้กับทางโรงเรียน ถ้าฐานะที่บ้านของเด็กไม่ค่อยดี ก็จะฝากไว้กับโรงเรียนประมาณ 3-4 เดือน ไม่ได้กลับบ้าน แต่ถ้าเป็นเด็กที่ฐานะทางบ้านดี ทางบ้านก็จะมารับทุกวันศุกร์ ด้านความช่วยเหลือจากรัฐบาล ถ้าเป็นโรงเรียน รัฐบาลจะให้งบมาเพื่อเป็นค่าใช้จ่ายต่างๆตามจำนวนเด็ก ในส่วนของวิทยาลัย รัฐบาลจะส่งเสริมให้เรียนฟรี แต่ค่าใช้จ่ายอื่นๆต้องออกเอง

ด้านที่ 3 การพึ่งตนเองด้านทรัพยากรธรรมชาติ (Natural Resources Self-Reliance)

การพึ่งทรัพยากรธรรมชาติของคนหุนหวกนั้น โดยจะเน้นไปที่การใช้ทรัพยากรบุคคล อย่างเช่น การใช้ล่ามภาษามือ ในการสื่อสารระหว่างบุคคลเพื่อให้เกิดความเข้าใจ มีความชัดเจนในประเด็นที่ต้องการสื่อสารมากขึ้น และมีการใช้ภาษาธรรมชาติในการสื่อสาร เช่น ต้องการมะม่วง ก็ซื้อที่มะม่วง ก็ทำให้เกิดความเข้าใจมากขึ้น ซึ่งคนหุนหวกนั้นก็สามารถจัดการทรัพยากรธรรมที่มีอยู่นั้นให้เกิดประโยชน์กับตนเองได้

คนหุนหวกจะใช้แต่ น้ำ ไฟ ไม่ค่อยได้เปิดแอร์ สามารถหาทรัพยากรต่างๆ ได้ด้วยตนเอง ไปห้างสรรพสินค้าได้ ซื้อของเองได้ ไม่ต้องพึ่งคนอื่น มีการรวมตัวกัน วันอาทิตย์เพื่อรับข่าวสารจากคนหุนหวกด้วยกัน ยกตัวอย่างในชลบุรี วันศุกร์-เสาร์ จะนัดรวมตัวกันที่ถนนคนเดิน แหลมแท่น ในด้านของครอบครัว อนุญาตให้ออกไปนัดพบได้ ค่อนข้างตามใจ ดีกว่าอยู่บ้านเฉยๆ แต่ถ้าเป็นเด็กที่อยู่โรงเรียนโสตฯ ทางโรงเรียนไม่อนุญาตให้ออกไปข้างนอก ถ้าจะไป ต้องมีครูคุมออกไปด้วย

ด้านที่ 4 การพึ่งตนเองด้านจิตใจ (Psychological Self-Reliance)

ในเรื่องการอยู่ร่วมกันกับผู้อื่น สามารถใช้ชีวิตอยู่ร่วมกับคนครอบครัวตนเองได้ เนื่องจากคนในครอบครัวมีความเข้าใจ ถึงปัญหาที่เกิดขึ้นกับคนหุนหวก จึงส่งผลให้การอยู่ร่วมกันระหว่างคนครอบครัวเป็นไปอย่างราบรื่น

เรื่องของการทำงาน คนหุนหวกนั้นสามารถที่จะทำงานร่วมกับคนหูดีได้ ในการทำงานนั้น บางครั้งก็เกิดปัญหาระหว่างเพื่อนร่วมงาน แต่ก็สามารถที่จะแก้ไขปัญหานั้นได้ โดยการให้กำลังใจตนเอง รวมทั้งการมีจิตใจที่เข้มแข็ง

คนหูหนวกจะรู้สึกไม่แตกต่างถ้ามีเพื่อนเป็นคนหูหนวกด้วยกันแต่จะรู้สึกหุดหู่ถ้าต้องไปอยู่กับคนหูดี เพราะเวลาคนหูดีพูดอะไรกันก็ยากเข้าไปมีส่วนร่วมด้วย เวลามีปัญหาเลือกที่จะปรึกษาเพื่อนมากกว่า เชื้อเพื่อน หรือบางครั้งก็มาระบายให้ ล่าม เป็นการมาระบายเฉยๆแล้วก็ไป ไม่ต้องการให้ล่ามเข้าไปช่วยแก้ปัญหามาก เวลาเกิดปัญหา ล่ามมักจะรู้เป็นคนสุดท้าย ทางล่ามเองก็มีปัญหาหนักใจ อย่างเช่น คนหูหนวก ขอให้โทรไปขอเงินที่บ้าน ถ้าไม่ทำให้ ก็จะมีการบอกต่อ ทำให้เกิดปัญหา การต่อต้านล่ามคนๆนั้น

ด้านที่ 5 การพึ่งตนเองด้านสังคม (Socio-Cultural Self-Reliance)

คนหูหนวกสามารถที่จะอยู่ร่วมกันกับผู้อื่น และสังคมได้ โดยจะมีการพบปะ ปฏิสัมพันธ์ระหว่างเพื่อน อย่างเช่นในวันหยุด จะมีการรวมกลุ่มกันของคนหูหนวก เพื่อจัดกิจกรรมต่างๆขึ้น เช่น การไปเที่ยว ซ้อมปิ้ง รวมทั้งการใช้บริการสังคม ออนไลน์สนทนากับเพื่อน

ในเรื่องของการทำงาน คนหูหนวกอยากทำงาน ไม่อยากเรียนต่อ ไม่ต้องเรียนจบสูงมากก็ได้ ปวส.ก็พอ อยากมีเงินเป็นของตัวเอง ไม่ต้องขอที่บ้าน อยากดูแลตัวเอง ด้านความสัมพันธ์เรื่องงานกับคนทั่วไป จะสนใจแต่งงานของตัวเอง ไม่ค่อยสนใจคนอื่น อยู่กับตัวเอง ไม่ค่อยเข้าหาคนหูดี เพราะอาย แต่ถ้าเป็นล่ามจะกล้าสื่อสาร กล้าเข้าหา เวลาทำงาน เขาจะตั้งใจกับงานของเขาเพียงคนเดียว รับผิดชอบเฉพาะงานที่ได้รับมอบหมาย ทำงานของตัวเองให้เสร็จเป็นพอ จะไม่ค่อยไปช่วยเหลือคนอื่น บอกให้ทำแค่นั้นก็ทำแค่นั้น เมื่อทำงานมีรายได้เป็นของตัวเองแล้ว ถ้าอยากได้อะไรก็จะเก็บเงินซื้อเอง เรื่องวัยเด็กกับความมั่นใจ เขาจะไม่รู้ ต้องบอกเขา เพราะเด็กจะรับอย่างเดียว ไม่ค่อยได้แบ่งปันให้กับผู้อื่น

ปัญหาและอุปสรรคในการเข้าถึงข้อมูลข่าวสาร ผู้วิจัยสรุปปัญหาและอุปสรรคในการเข้าถึงข้อมูลข่าวสารของผู้พิการทางการได้ยิน ดังต่อไปนี้

ด้านที่ 1 การพึ่งพาตนเองด้านเทคโนโลยี (Technological Self-Reliance)

คนหูหนวกนั้น จะประสบปัญหาในเรื่องของการแปลความหมายจากการสื่อสาร อย่างเช่น การดูโทรทัศน์ ก็จะเลือกผู้รับข้อมูล ข่าวสารต่างๆจากสถานีโทรทัศน์ที่มีล่ามช่วยแปลภาษามือ เช่น ช่อง 11 ช่องไทย PBS ส่วนสถานีโทรทัศน์ช่องอื่นๆ ก็ดูแต่ไม่เข้าใจ อย่างรายการเรื่องเล่า..เขานี้ อยากดูแต่ไม่มีล่ามภาษามือ ก็ไม่เข้าใจความหมาย ในบางช่วงของข่าวก็สามารถเข้าใจได้ โดยที่จะอ่านหัวข้อข่าว สังเกตจากสีหน้า ท่าทางของนักข่าว รวมทั้งภาพประกอบของข่าว ช่วยทำให้เกิดความเข้าใจได้มากขึ้น การอ่านข่าวจากหนังสือพิมพ์ การอ่านหนังสือต่างๆ สามารถอ่านได้ แต่ก็ไม่สามารถแปลความหมายได้ทั้งหมด เพราะในบางประเด็นก็ไม่เข้าใจ เช่น ข่าวในหน้าหนังสือพิมพ์ ซึ่งหนังสือพิมพ์แต่ละฉบับข่าวเรื่องเดียวกัน แต่พาดหัวข่าวโดยใช้คำที่ไม่เหมือนกัน ก็ส่งผลให้ไม่เข้าใจถึงความหมายของข่าวนั้นอย่างแท้จริง

ด้านที่ 2 การพึ่งตนเองด้านเศรษฐกิจ (Economic Self-Reliance)

ส่วนใหญ่มักจะเกิดปัญหาในเรื่องของการประกอบอาชีพ ในเรื่องของการสื่อสารระหว่างเพื่อนร่วมงาน หรือหัวหน้างาน ซึ่งไม่เข้าใจในความหมายที่สื่อสารแปลความหมายผิด ทำให้เกิดความเข้าใจที่ไม่ตรงกัน อย่างเช่น การรับคำสั่งจากหัวหน้างาน ที่สั่งมาแต่พนักงานที่หูหนวก ไม่เข้าใจในคำสั่ง แล้วทำให้งานที่ออกมาผิดพลาด อาจโดนตำหนิ หรือการจ่ายค่าตอบแทนที่ลดลง

ด้านที่ 3 การพึ่งตนเองด้านทรัพยากรธรรมชาติ (Natural Resources Self-Reliance)

ในการสื่อสาร บ่อยครั้งที่ต้องอาศัยล่ามภาษามือเป็นสื่อกลางการสื่อสารระหว่างคนหูดีและคนหูหนวก เกิดอุปสรรค เนื่องจากทรัพยากรของล่ามภาษามือมีจำนวนน้อยไม่เพียงพอต่อความต้องการ ทำให้การติดต่อสื่อสารระหว่างบุคคลกับองค์กร หน่วยงานต่างๆเกิดปัญหา และในส่วนของคนหูหนวกที่ไม่ได้เรียนภาษามือ ก็ต้องอาศัยล่ามภาษามือที่เป็นคนหูหนวก เมื่อเปรียบเทียบกับสัดส่วนแล้วคนหูหนวกที่ไม่ได้เรียนภาษามือจะมีจำนวนมากกว่าคนหูหนวกที่ได้เรียนภาษามือ

ด้านที่ 4 การพึ่งตนเองด้านจิตใจ (Psychological Self-Reliance)

โดยมากคนหูหนวกจะเกิดความท้อแท้ น้อยเนื้อต่ำใจ จากปฏิกิริยาคนในครอบครัว และคนรอบข้าง คนหูดีมักจะหัวเราะเยาะคนหูหนวก และมองข้ามความสำคัญของคนหูหนวก คนหูดีมักจะคิดว่าคนหูหนวกมีปัญหา เนื่องจากในเรื่องสื่อสาร คนหูหนวกจะต้องอาศัยการถามย้ำหลายๆครั้ง จึงจะเข้าใจความหมายในเรื่องนั้น แต่จะก่อให้เกิดความรำคาญใจแก่ผู้ที่ถูกถาม

ด้านที่ 5 การพึ่งตนเองด้านสังคม (Socio-Cultural Self-Reliance)

คนหูหนวกมักจะให้ความไว้วางใจกับคนที่สามารถสื่อสารกับเขาได้รู้เรื่อง (ล่ามภาษามือ,ญาติพี่น้อง) เนื่องจากเกิดช่องว่างในการสื่อสาร ซึ่งคนหูหนวกเองมักจะต้องถามย้ำๆและเมื่อผู้ถูกถามเกิดความรำคาญก็จะก่อให้เกิดความสัมพันธ์ที่มีปัญหาต่อกัน

ความต้องการ และวิธีการเข้าถึงข้อมูลข่าวสาร ผู้วิจัยสรุปความต้องการ และวิธีการเข้าถึงข้อมูลข่าวสารของผู้พิการทางการได้ยิน ดังต่อไปนี้

ด้านที่ 1 การพึ่งพาตนเองด้านเทคโนโลยี (Technological Self-Reliance)

สิ่งที่ผู้พิการทางการได้ยินต้องการเพื่อที่จะสามารถเข้าถึงข้อมูลข่าวสารได้ก็คือ การเพิ่มช่องทางการรับข้อมูลข่าวสาร สถานีโทรทัศน์ มีเพียงบางช่องเท่านั้นที่มีล่ามภาษามือ ซึ่งมีจำนวนน้อย ก็ทำให้คนหูหนวกสามารถที่จะดูโทรทัศน์ได้เพียงบางช่อง

ด้านที่ 2 การพึ่งตนเองด้านเศรษฐกิจ (Economic Self-Reliance)

ความต้องการของผู้พิการทางการได้ยินด้านการพึ่งตนเองได้ทางเศรษฐกิจ สะท้อนออกมาจากมุมมองในด้านของการมีอาชีพ หากผู้พิการทางการได้ยินไม่สามารถประกอบอาชีพ ไม่สามารถหาเลี้ยงตนเองได้ก็ย่อมที่จะแสดงให้เห็นว่าไม่สามารถพึ่งตนเองได้ทางเศรษฐกิจ ดังนั้นผู้พิการทางการได้ยินจึงมีความต้องการมีอาชีพ เพื่อหาเลี้ยงตนเอง และครอบครัว ไม่อยากให้สังคมมองว่าตนเองเป็นคนมีปัญหา แต่อยากให้สังคมมองว่าตนนั้นก็มีความสามารถเหมือนกันหากได้รับการฝึกฝน

ด้านที่ 3 การพึ่งตนเองด้านทรัพยากรธรรมชาติ (Natural Resources Self-Reliance)

ความสามารถในการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาตินั้น ผู้พิการทางการได้ยินส่วนใหญ่ประกอบอาชีพที่ไม่ได้พึ่งพิงธรรมชาติ แต่เป็นการใช้ทรัพยากรที่มีอยู่เพื่อการดำรงชีพ ดังนั้นการที่สามารถใช้สิ่งรอบตัวมาเพื่อพึ่งตนเองได้นั้นจึงเป็นสิ่งจำเป็น และความต้องการที่สำคัญก็คือ การที่สังคมหยิบยื่นทรัพยากรที่มีอยู่ให้พวกเขาได้มีโอกาสได้ใช้ประโยชน์จากสิ่งเหล่านั้น

ด้านที่ 4 การพึ่งตนเองด้านจิตใจ (Psychological Self-Reliance)

ผู้พิการทางการได้ยินอยากให้สังคมเข้าใจ เปิดใจ พร้อมยอมรับคนหูหนวก ไม่อยากให้มองว่าคนหูหนวกเป็นคนที่มีปัญหา เวลาตนเองมีปัญหาเมื่อต้องการสื่อสารกับคนทั่วไปสิ่งที่ต้องการก็คือล่ามภาษามือ เพราะตนเองไม่สามารถสื่อสารให้กับคนทั่วไปเข้าใจกับสภาพจิตใจเมื่อเกิดปัญหาได้

ด้านที่ 5 การพึ่งตนเองด้านสังคม (Socio-Cultural Self-Reliance)

ผู้พิการทางการได้ยินอยากให้สังคมเข้าใจ เปิดใจ พร้อมยอมรับคนหูหนวก ไม่อยากให้มองว่าคนหูหนวกเป็นคนที่มีปัญหา อยากให้ยอมรับ และเรียนรู้วัฒนธรรมของคนหูหนวก ซึ่งใน การสื่อสารนั้นคนหูหนวกจะสามารถรับรู้ได้เร็วถึงปฏิกิริยา การแสดงออกของคนหูดี เช่น การแสดงออกของสีหน้า ท่าทาง ที่บ่งบอกถึงความพอใจหรือไม่พอใจ

ข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงนโยบายโดยมุ่งหมายให้มีการนำผลการวิจัยไปใช้ประโยชน์ต่อไปจากผลการวิจัย ดังนั้นผู้วิจัยสามารถสรุปข้อเสนอแนะ โดยแบ่งเป็น 3 ด้าน ได้แก่ ข้อเสนอแนะต่อภาครัฐ ข้อเสนอแนะต่อสังคม และข้อเสนอแนะต่อแนวทางดำเนินงาน

ข้อเสนอแนะต่อภาครัฐ

1. ให้รัฐเพิ่มช่องทางการเข้าถึงข้อมูลข่าวสารของผู้พิการทางการได้ยิน เช่น การเพิ่มช่องทางเข้าถึงข้อมูลข่าวสารผ่านทางโทรทัศน์ โดยกำหนดให้มีช่องล่ามทุกช่อง และให้ความสำคัญกับช่องล่ามดังกล่าว โดยไม่ให้มีตัววิ่งมาบดบังการมองของผู้พิการทางการได้ยิน

2. ให้รัฐจัดหาลำนำภาษามือให้เพียงพอับความต้องการของผู้พิการทางการได้ยิน เพื่อเป็นสื่อกลางในการติดต่อสื่อสารระหว่างผู้พิการทางการได้ยินกับคนทั่วไป โดยเฉพาะอย่างยิ่งในสถานที่ราชการ โรงพยาบาล สถานีตำรวจ เป็นต้น

3. ให้รัฐมีมาตรการช่วยเหลือ และสนับสนุนพ่อแม่ที่มีลูกเป็นผู้พิการทางการได้ยินได้ตระหนักถึงความสำคัญของการเรียนภาษามือ

4. ให้รัฐฟื้นฟูผู้พิการทางการได้ยินที่ไม่ได้เรียนภาษามือให้เข้าใจภาษามือ และสามารถสื่อสารด้วยภาษามือได้ เพื่อที่จะได้เข้าถึงข้อมูลข่าวสาร และสามารถพึ่งตนเองได้ ซึ่งผู้พิการทางการได้ยินที่ไม่สามารถใช้ภาษามือได้มีจำนวนมากกว่าผู้พิการทางการได้ยินที่สามารถใช้ภาษามือถึง 90 %

5. ให้รัฐพัฒนาทักษะภาษามือของครูในโรงเรียนโสตศึกษาทั่วประเทศ รวมไปถึงการฝึกอบรมครูที่จะเข้ามาสอนในโรงเรียนโสตศึกษาในอนาคต ให้มีการผ่านการเรียนล่ามภาษามือ มาโดยตรง เพื่อจะไม่ทำให้เกิดปัญหาด้านการสื่อสารกับผู้พิการทางการได้ยิน

6. หากรัฐจะส่งเสริม หรือสนับสนุนผู้พิการทางการได้ยินไม่ว่าจะเป็นเรื่องใดก็ตาม ต้องการให้รัฐคำนึงถึง “การสื่อสาร” เป็นหลัก ให้รัฐพิจารณาว่าจะทำอย่างไรให้ผู้พิการทางการได้ยินนั้นสามารถเข้าใจสิ่งที่รัฐต้องการสื่อสารได้อย่างยั่งยืน

7. ให้รัฐมีนโยบายส่งเสริม และสนับสนุนให้คนทั่วไปได้เรียนภาษามือ ซึ่งจะเป็ประโยชน์ในเรื่องของการสื่อสารระหว่างคนทั่วไป และผู้พิการทางการได้ยินจะสามารถสื่อสารกันได้อย่างเข้าใจ

8. ให้รัฐได้สนับสนุนผู้พิการทางการได้ยินสามารถอ่านปากได้ (Rip Reading) ซึ่งจะทำให้ผู้พิการทางการได้ยินสามารถสื่อสารกับคนทั่วไปได้โดยไม่ต้องอาศัยล่ามภาษามือ

ข้อเสนอแนะต่อสังคม

1. ผู้พิการทางการไต่สวนต้องการให้คนทั่วไปยอมรับ และเรียนรู้วัฒนธรรมของตน ซึ่งในการสื่อสารนั้น ผู้พิการทางการไต่สวนจะให้การแสดงออกของสีหน้า และท่าทาง เพื่อประกอบการอธิบายให้คนทั่วไปเข้าใจ ซึ่งจะตรงกันข้ามกับคนทั่วไปที่ใช้การแสดงออกของสีหน้า และท่าทางแทนความไม่พอใจ และต้องการให้สังคมเข้าใจ เปิดใจ พร้อมยอมรับความสามารถของผู้พิการทางการไต่สวน ไม่อยากให้มองว่าผู้พิการทางการไต่สวนเป็นคนที่มีความผิดปกติ

2. ด้านตลาดแรงงาน ต้องการให้สังคมเปิดใจยอมรับผู้พิการทางการไต่สวน ให้โอกาสพวกเขาได้ทำงานในบริษัท ให้เปิดใจยอมรับว่าพวกเขาเป็นคนที่มีความสามารถหากได้รับการฝึกฝน เพื่อจะได้สามารถพึ่งพาตนเองได้ เลี้ยงตัวเอง และครอบครัวได้

ข้อเสนอแนะต่อแนวทางการดำเนินงาน

1. ควรมีสำรวจสภาพปัญหา ความต้องการที่แท้จริงของผู้พิการทางการไต่สวน และแนวทางการดำเนินงานที่เหมาะสมในการพัฒนาคุณภาพชีวิตของผู้พิการทางการไต่สวน

2. ทุกภาคส่วนในสังคมควรสนับสนุนและให้โอกาสผู้พิการทางการไต่สวนได้แสดงความสามารถของตนในการประกอบอาชีพจะได้มีรายได้เลี้ยงชีพตน เพื่อความสามารถในการพึ่งตนเอง

3. ควรมีการบูรณาการการทำงานของทุกภาคส่วน ทุกระดับ มีการบริหารจัดการแบบทั่วถึง จะทำให้การพัฒนาคุณภาพชีวิตผู้พิการทางการไต่สวนมีประสิทธิภาพและประสิทธิผลยิ่งขึ้น

4. ควรส่งเสริมให้มีการจัดการระบบการสร้างล่ามภาษามืออย่างจริงจัง และมีการกำหนดตำแหน่งล่ามภาษามือในหน่วยงานราชการ

5. ควรพัฒนาระบบฐานข้อมูลผู้พิการทางการได้ยินให้มีความเชื่อมโยงกัน ให้มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

6. ควรมีการประชาสัมพันธ์ เผยแพร่ข้อมูล ข่าวสารให้ผู้พิการทางการได้ยิน ทราบสิทธิของตนตามที่กฎหมายกำหนด เพื่อให้ผู้พิการทางการได้ยินรู้เท่าทัน สถานการณ์ และการเปลี่ยนแปลงของสังคม สามารถปรับ และพัฒนาตนเองให้ ดำรงชีวิตอยู่ร่วมกับคนอื่นในสังคมอย่างมีความสุขต่อไป

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการศึกษาเพื่อพัฒนาตัวบ่งชี้ หรือตัวชี้วัดความสามารถในการ เข้าถึงข้อมูลข่าวสารเพื่อการพึ่งตนเองของผู้พิการทางการได้ยิน เนื่องจากในปัจจุบัน ยังไม่มีตัวชี้วัดที่เป็นมาตรฐานสำหรับการบ่งชี้ความสามารถในการเข้าถึงข้อมูล ข่าวสารเพื่อการพึ่งตนเองของผู้พิการทางการได้ยิน

2. ควรมีการศึกษาในมิติของภาครัฐ และภาคเอกชนที่มีส่วนเกี่ยวข้องใน ความสามารถในการเข้าถึงข้อมูลข่าวสารเพื่อการพึ่งตนเองของผู้พิการทางการได้ยิน ซึ่งจะช่วยสะท้อนแนวคิดของหน่วยงานดังกล่าว และพิจารณาถึงความสอดคล้องของ มิติของภาครัฐ ภาคเอกชน และผู้พิการทางการได้ยินต่อไป

3. ควรมีการศึกษาความสามารถในการพึ่งตนเองในบริบทของการอ่านปาก (Rip Reading) ซึ่งหากผู้พิการทางการได้ยินมีความสามารถในการอ่านปากย่อมที่จะ ทำให้ความสามารถในการพึ่งตนเองเข้าถึงได้ง่ายกว่าการอาศัยล่ามภาษามือเป็น สื่อกลาง

4. ควรมีการศึกษาความสามารถในการเข้าถึงข้อมูลข่าวสารของผู้พิการทางการได้ยินในแง่มุมมองของผู้พิการทางการได้ยินที่ไม่สามารถใช้ภาษามือได้ เนื่องจากปัญหาสำคัญของการเข้าถึงข้อมูลข่าวสาร คือ การสื่อสาร ดังนั้นผู้พิการทางการได้ยินที่ไม่สามารถใช้ภาษามือได้ จะมีอุปสรรคต่อการเข้าถึงข้อมูลข่าวสารมากกว่าผู้พิการทางการได้ยินที่สามารถใช้ภาษามือได้ ดังนั้นข้อมูลที่ได้จากการศึกษาจะเป็นประโยชน์อย่างยิ่ง เนื่องจากจำนวนผู้พิการทางการได้ยินที่ไม่สามารถใช้ภาษามือได้นั้นมีสัดส่วนมากกว่าผู้พิการทางการได้ยินที่สามารถใช้ภาษามือได้ถึงร้อยละ 90

เอกสารและสิ่งอ้างอิง

- กชนันท์ อินสมพันธ์. 2550. การศึกษาความต้องการรูปแบบเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารเพื่อการเข้าถึงข้อมูลข่าวสารของคนพิการทางการมองเห็น. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาพัฒนาสังคมบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- วรรณิ แกมเกต. 2546. การพัฒนาตัวบ่งชี้ความสามารถในการพึ่งตนเองของครอบครัวและชุมชน. กรุงเทพฯ: ภาควิชาวิจัยการศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สำนักงานส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการแห่งชาติ. 2555. สถิติข้อมูลคนพิการตั้งแต่วันที่ 1 พ.ย. 2537 – 31 ม.ค. 2555. กรุงเทพฯ: กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์.
- สำนักงานคณะกรรมการฟื้นฟูสมรรถภาพคนพิการ กรมประชาสงเคราะห์. 2550. พระราชบัญญัติการฟื้นฟู สมรรถภาพคนพิการ 2550. กรุงเทพฯ: กรมประชาสงเคราะห์กระทรวงแรงงานและสวัสดิการ.
- สัญญา สัญญาวิวัฒน์. 2531. การพึ่งตนเองทางเศรษฐกิจของสังคมชนบทไทย: ปัจจัยทางสังคมและวัฒนธรรม. วารสารสังคม 25 เมษายน 2531, 72-91.
- _____. 2537. “ตัวแบบเชิงซ้อนการพึ่งตนเองของชุมชนชนบท.” พัฒนาชุมชน (33): 35-49.
- _____. 2539. ทฤษฎีสังคมวิทยา การสร้าง การประเมินค่า และการใช้ประโยชน์. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- _____. 2551. ทฤษฎีและกลยุทธ์การพัฒนาสังคม. พิมพ์ครั้งที่ 8. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.